

Fișa suspiciunii de plagiat		Indexat la 00308.03
Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work	
OS	CHILEA, Dragoș. La réglementation juridique européenne de l'extradition. <i>Curentul juridic.</i> 53(2). 2013. p.26-48. Disponible à: www.revcurentjur.ro .	
OA	OTTENHOF, Reynald. Droit penal international. Dossier: Extradition. Master recherche droit pénal et sciences criminelles. Université Nantes: année 2004/2005. Disponible a: www.droit.univ-nantes.fr/m2dp/upload/word/Extradition.doc . Dernier visite: 12 June 2016.	
Incidența minimă a informației preluate /Minimal incidence of taken over information		
p.38:03 – p.38:35	p.10: 03 – p.10: 33	
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro		

Notă: p.285:00 semnifică „pagina 285 până la capăt”.

Note: p.285:00 means „page 285 to the end”.

Argumentarea calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor poze (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
13.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

- a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.
 b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicionate.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicionate prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

LA REGLEMENTATION JURIDIQUE EUROPEENNE DE L'EXTRADITION

Dragoş CHILEA*

ABSTRACT: *One of the tools at the disposal of those engaged in international crime control is extradition, the transfer of an individual from one state to another state that aims to submit the accused to trial. Extradition is typically a formal process, involving authorities, and based on an agreement. Most extradition treaties are still bilateral in nature, although in Europe the multilateral European Convention on Extradition, concluded in 1957, has also had an important role.*

Even though they are often bilateral in form, many extradition treaties contain similar provisions. Thus, most are based on the so-called principle of double criminality; individuals will only be extradited for offences that are prohibited in both states. Often, such treaties also contain the principle of specialty; the request for extradition and the subsequent prosecution need to address the same allegations.

Many extradition treaties provide for two important, related exceptions: individual should not be extradited for political activities or military offences. This makes it important to figure out what exactly is meant by political offence, and needless to say, opinions here differ. The standard idea is to exclude action inspired by political considerations, but obviously this creates problems, as some of the worst crimes are inspired precisely by such motives.

A recent innovation, at least in the practice of European states, is also to provide for an exception in cases where the death penalty may ensue. Many European states have abolished the death penalty; consequently, they are not keen to extradite to states where the death penalty is a possible outcome of the trial, and reserve the right to refuse extradition unless assured by the requesting state that the death penalty will not be imposed.

KEYWORDS: *extradition, European Convention on Extradition, principle of double criminality, principle of specialty, request for extradition.*

JEL CODE: *K 14, K 33*

---

* Associate professor PhD. at "Petru Maior" University of Tîrgu-Mureş ; Lawyer, Constanţa Bar Association, ROMANIA.

pouvoir politique, le rationalisme d'Etat, la glorification de la Nation jusqu'à la chute de l'Etat Providence...

L'asile sacré fonctionne comme un rempart à l'arbitraire et chaque groupe humain respecte (ou craint) [rappel: timor en grec c'est à la fois la crainte et le respect] la capacité à défendre un territoire y compris dans lequel se trouve des criminels recherchés. L'asile territorial aura même été renforcé par l'usage général de l'exil et du bannissement, longtemps considérés comme des peines équivalentes (et parfois supérieures) à la peine de mort. Dès lors il semble que dans l'Antiquité l'asile est un droit et l'extradition une exception; car tant qu'on respecte les lois du Prince accueillant, seule une forte raison diplomatique pourrait soulever l'idée de rompre la tradition d'hospitalité. La demande d'extradition trouve souvent sa sanction dans la guerre. Et les traités ne s'engagent pas sur des procédures stables. Le droit de punir (ou non) ou de faire punir (ou non) demeurera longtemps une prérogative absolue de souveraineté de l'Etat. Pas de permanence, seules des ambassades spéciales se forment pour l'occasion. On soulignera que le droit de la guerre entretient par ces considérations un lien étroit avec l'asile et l'extradition.

Dès lors que les Princes vont s'attacher à élargir leur souveraineté, celle-ci va permettre non plus d'attacher l'asile à des lieux déterminés mais bien au territoire autonome et indépendant. La notion d'indépendance est alors fondamentale car elle va justifier la reconnaissance réciproque des puissances étatiques (futurs nations). La France appliquera avec détermination l'idée selon laquelle chaque Prince ayant refusé sur son territoire l'asile à un national verrait ses ressortissants privés du même droit². Ainsi tout étranger accusé de quelque crime à l'étranger, réfugié en France, était protégé de toute poursuite extérieure; sa personne était sacrée. Dans la féodalité, le droit de faire justice est le lieu du pouvoir par excellence du Seigneur. Lorsque la royauté se voit investie du pouvoir de faire rechercher tout criminel elle affirme de facto et de jure son indépendance, sa puissance. La question de l'extradition dans cette réalité ne touche dès lors pratiquement jamais le « tout venant » fût-il criminel de sang, ces criminels communs ne gênaient pas vraiment l'établissement de l'autorité³. Mais qu'un rebelle puissant soit accueilli à l'étranger soulevait souvent des tensions diplomatiques que la guerre parfois apaisait. L'intérêt d'une livraison (d'une extradition) était toujours d'ordre politique et jamais d'ordre social, bien que la fin de la féodalité et le développement de la diplomatie en Europe commençaient à changer cela.

Car en effet, la royauté appuyait son autorité sur la notion de justice pour asseoir son droit de punir (dans l'intérêt d'une stabilité sociale donc politique) et renforçait son pouvoir diplomatique.

Double des réformes de procédures criminelles et la présence des tribunaux d'Inquisition, le XVIe siècle se construit autour d'une justice (se voulant) éternelle et universelle. La Renaissance pousse les nations européennes les unes vers les autres ce qui accélère les échanges diplomatiques. Les réflexions sur le droit naturel immuable (dont on